Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a zecea extinsă)

20 ianuarie 2021 *

„Uniunea economică și monetară – Uniune bancară – Mecanism unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Fondul unic de rezoluție (FUR) – Stabilire a contribuțiilor *ex ante* pentru anul 2015 și pentru anul 2018 – Respingere a cererii de recalculare și de rambursare a contribuțiilor – Acțiune în anulare – Act supus căilor de atac – Admisibilitate – Instituție a cărei autorizație a fost retrasă – Articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Noțiunea de «modificare a statutului» – Articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2015/63”

În cauza T-758/18,

ABLV Bank AS, cu sediul în Riga (Letonia), reprezentată de O. Behrends, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comitetului unic de rezoluție (SRB), reprezentat de J. Kerlin și P. Messina, în calitate de agenți, asistați de B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch și S. Ianc, avocați,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată de D. Triantafyllou, A. Nijenhuis și A. Steiblytė, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care se solicită anularea scrisorii SRB din 17 octombrie 2018 prin care acesta a respins cererea reclamantei privind, pe de o parte, recalcularea contribuției sale *ex ante* pentru anul 2018 și rambursarea sumei plătite în plus și, pe de altă parte, rambursarea unei părți din contribuția sa *ex ante* pentru anul 2015 ca urmare a retragerii autorizației sale de către Banca Centrală Europeană (BCE),

TRIBUNALUL (Camera a zecea extinsă),

compus din domnul S. Papasavvas, președinte, și domnii A. Kornezov și E. Buttigieg, doamna K. Kowalik-Bańczyk și domnul G. Hesse (raportor), judecători,

* Limba de procedură: engleza.

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 6 iulie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

I. Istoricul litigiului

1 Reclamanta, ABLV Bank AS, era o instituție de credit letonă autorizată până la 11 iulie 2018, dată la care autorizația sa a fost retrasă de Banca Centrală Europeană (BCE) (a se vedea punctul 11 de mai jos). Până la acea dată, ea era o „entitate semnificativă” și, în acest temei, făcea obiectul supravegherii BCE în cadrul mecanismului unic de supraveghere (MUS).

2 În conformitate cu articolul 103 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190), Republica Letonia se asigură că percepe contribuții anual de la instituțiile autorizate pe teritoriul său.

3 Prin urmare, în luna decembrie 2015, reclamanta a primit un aviz de percepere de la Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Comisia pentru Piețele Financiare și de Capital, Letonia), care o informa cu privire la cuantumul datorat în temeiul contribuției sale *ex ante* pentru anul 2015. Acest cuantum se ridica la 1 338 112,40 euro.

4 În conformitate cu Acordul interguvernamental privind transferul și mutualizarea contribuțiilor la Fondul unic de rezoluție (FUR), semnat la Bruxelles la 21 mai 2014 (denumit în continuare „AIG”), această contribuție, plătită de reclamantă, a fost transferată ulterior către FUR.

5 La 13 februarie 2018, United States Department of the Treasury (Departamentul de Trezorerie al Statelor Unite, Statele Unite ale Americii), prin intermediul Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN, Rețeaua de Combatere a Criminalității Financiare), a anunțat un proiect de măsură având ca obiect desemnarea reclamantei drept instituție care reprezintă un risc major în materie de spălare a banilor, în conformitate cu articolul 311 din Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (Legea pentru unirea și consolidarea Americii prin furnizarea instrumentelor adecvate pentru interceptarea și împiedicarea terorismului). În urma acestui anunț, reclamanta nu a mai fost în măsură să efectueze plăți în dolari americani și s-a confruntat cu un val de retrageri de depozite.

6 În plus, BCE a însărcinat Comisia pentru Piețele Financiare și de Capital să impună un moratoriu pentru a da timp reclamantei să își stabilizeze situația.

7 La 23 februarie 2018, BCE a concluzionat că se considera că reclamanta se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1). În aceeași zi, Comitetul unic de rezoluție (SRB) a considerat, în Decizia SRB/EES/2018/09, că nu era necesară în interesul public o măsură de rezoluție în privința reclamantei.

8 La 26 februarie 2018, acționarii reclamantei au inițiat o procedură care să îi permită acesteia din urmă să își finalizeze lichidarea și au prezentat Comisiei pentru Piețele Financiare și de Capital o cerere de aprobare a planului său de lichidare voluntară.

9 Prin decizia SRB/ES/SRF/2018/03 din 12 aprilie 2018 privind calculul contribuțiilor *ex ante* pentru anul 2018, SRB a aprobat contribuțiile *ex ante* pentru anul 2018.

10 Prin scrisoarea din 27 aprilie 2018, Comisia pentru Piețele Financiare și de Capital a informat reclamanta că SRB adoptase decizia privind contribuțiile *ex ante* pentru anul 2018 și i-a indicat suma care trebuia plătită. Cuantumul contribuției *ex ante* datorate de reclamantă pentru anul 2018 se ridica la 1 850 285,83 euro. Reclamanta a achitat această sumă la 3 iulie 2018.

11 La 11 iulie 2018, BCE a adoptat o decizie de retragere a autorizației reclamantei, în urma unei propuneri a Comisiei pentru Piețele Financiare și de Capital.

12 Prin scrisoarea din 17 septembrie 2018, reclamanta a solicitat SRB rambursarea unei părți din contribuția plătită pentru anul 2015, recalcularea contribuției sale *ex ante* datorate pentru anul 2018 și rambursarea sumelor plătite în plus cu titlu de contribuții *ex ante*.

13 Prin scrisoarea din 17 octombrie 2018 (denumită în continuare „decizia atacată”), SRB a răspuns reclamantei. În această scrisoare, SRB a rezumat mai întâi cererea reclamantei în ceea ce privește, pe de o parte, contribuția sa *ex ante* pentru anul 2018 și, pe de altă parte, contribuția sa *ex ante* pentru anul 2015. În continuare, în ceea ce privește contribuția *ex ante* pentru anul 2018, citând textul articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și al articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2015/63 al Comisiei din 21 octombrie 2014 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește contribuțiile *ex ante* la mecanismele de finanțare a rezoluției (JO 2015, L 11, p. 44), SRB a apreciat că niciuna dintre dispozițiile acestor două regulamente nu prevede recalcularea sau rambursarea solicitată de reclamantă. SRB a arătat că, contrar celor susținute de reclamantă în cererea sa, retragerea autorizației unei instituții de credit de către BCE era o modificare a statutului în sensul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Prin urmare, acesta a apreciat că decizia BCE din 11 iulie 2018 referitoare la reclamantă nu avea niciun efect asupra contribuției anuale datorate de aceasta din urmă pentru anul 2018 și nici nu îi impunea recalcularea sau rambursarea unei părți din contribuția în discuție. În sfârșit, în ceea ce privește contribuțiile *ex ante* pentru anul 2015, SRB a precizat că contribuțiile percepute de statele membre fuseseră transferate către FUR în conformitate cu articolul 3 alineatul (3) din AIG. Acesta a considerat că entitățile care plătiseră contribuții *ex ante* pentru anul 2015 și a căror autorizație fusese ulterior retrasă nu beneficiau de un drept la rambursarea acestor contribuții *ex ante*, la fel cum nu beneficiau de un drept la rambursarea oricărei altei contribuții *ex ante* plătite în mod corespunzător, în conformitate cu articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014. SRB a concluzionat, având în vedere aceste elemente, că nu era în

măsură să recalculeze contribuția *ex ante* pentru anul 2018 a reclamantei și nici să îi ramburseze soldul rămas din contribuția *ex ante* plătită pentru anul 2015 pentru motivul că autorizația acesteia ar fi fost retrasă de BCE.

II. Procedura și concluziile părților

14 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 21 decembrie 2018, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

15 Prin decizia președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 30 aprilie 2019, a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor SRB formulată de Comisia Europeană.

16 Întrucât compunerea Tribunalului a fost modificată, prin decizia din 21 octombrie 2019, președintele Tribunalului a reatribuit cauza unui nou judecător raportor, care face parte din Camera a zecea.

17 Printr-o măsură de organizare a procedurii din 11 mai 2020, Tribunalul a invitat părțile să răspundă la mai multe întrebări.

18 Prin scrisorile din 4 și 12 iunie 2020, Comisia și, respectiv, SRB au răspuns la întrebările adresate.

19 Prin scrisoarea din 12 iunie 2020, reclamanta a răspuns de asemenea la întrebarea adresată de Tribunal. Prin scrisoarea din 29 iunie 2020, reclamanta și-a prezentat observațiile cu privire la răspunsurile date de SRB și de Comisie la a doua întrebare adresată de Tribunal în cadrul măsurii de organizare a procedurii din 11 mai 2020.

20 La propunerea Camerei a zecea a Tribunalului, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul său de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

21 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 6 iulie 2020.

22 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea SRB la plata cheltuielilor de judecată.

23 SRB solicită Tribunalului:

– declararea acțiunii ca inadmisibilă sau, în subsidiar, respingerea acesteia ca nefondată;

– obligarea reclamantei la plata tuturor cheltuielilor de judecată și a cheltuielilor juridice pe care le-a efectuat.

24 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca nefondată;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

III. În drept

A. Cu privire la admisibilitate

25 SRB arată, cu titlu principal, că cererea introductivă este inadmisibilă în totalitate. În esență, în primul rând, acesta susține că decizia atacată nu constituie un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE. SRB nu ar fi exercitat o competență prevăzută de lege pentru a produce efecte juridice de natură să afecteze interesele reclamantei, prin modificarea situației juridice a acesteia. Decizia atacată ar avea un caracter informativ. În al doilea rând, SRB a afirmat că avea îndoieli că reclamanta îndeplinea condiția afectării directe. În al treilea rând, SRB apreciază că reclamanta nu poate solicita anularea deciziei atacate pentru perioada anterioară retragerii autorizației sale, și anume cea cuprinsă între 23 februarie și 11 iulie 2018, dat fiind că cererea sa din 17 septembrie 2018 nu făcea referire la această perioadă.

26 Reclamanta arată că decizia atacată este o decizie negativă prin care se respinge fără echivoc cererea sa. Ea consideră că decizia respectivă o privește în mod direct, întrucât este destinatara acesteia. Pe de altă parte, reclamanta susține că, în decizia atacată, SRB a refuzat orice eventuală recalculare sau rambursare. Prin urmare, ea apreciază că poate evoca în susținerea acțiunii sale atât perioada ulterioară datei de 23 februarie 2018, data deciziei SRB de a nu adopta nicio schemă de rezoluție, cât și cea ulterioară datei de 11 iulie 2018.

27 În primul rând, în ceea ce privește caracterul atacabil al deciziei atacate, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, sunt considerate „acte atacabile” în sensul articolului 263 TFUE toate măsurile adoptate de instituțiile Uniunii Europene, indiferent de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii (a se vedea Hotărârea din 25 octombrie 2017, România/Comisia, C-599/15 P, EU:C:2017:801, punctul 47 și jurisprudența citată).

28 Nu constituie un act atacabil, în sensul articolului 263 TFUE, un act cu caracter pur informativ (a se vedea în acest sens Ordonanța din 4 octombrie 2007, Finlanda/Comisia, C-457/06 P, nepublicată, EU:C:2007:582, punctul 36).

29 Pentru a se stabili dacă un act produce efecte juridice obligatorii, trebuie examinat conținutul acestuia. Aceste efecte trebuie apreciate în funcție de criterii obiective, precum conținutul acestui act, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării sale, precum și de competențele instituției autoare a actului (a se vedea Hotărârea din 25 octombrie 2017, Slovacia/Comisia, C-593/15 P și C-594/15 P, EU:C:2017:800, punctul 47 și jurisprudența citată).

30 În speță, în ceea ce privește conținutul actului atacat, trebuie amintit că, prin scrisoarea din 17 octombrie 2018 adresată reclamantei, SRB a respins cererea acesteia din urmă privind, pe de o parte, recalcularea contribuției sale *ex ante* pentru anul 2018 și rambursarea sumei plătite în plus și, pe de altă parte, rambursarea unei părți din contribuția sa *ex ante* pentru anul 2015 ca urmare a retragerii autorizației sale de către BCE.

31 Decizia atacată enunță în mod clar că SRB consideră că nu este în măsură să admită cererile de recalculare și de rambursare formulate de reclamantă, întrucât acestea contravin articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63.

32 În ceea ce privește contribuția *ex ante* pentru anul 2018, se arată că „[n]icio dispoziție [din Regulamentul nr. 806/2014 și din Regulamentul delegat 2015/63] nu preconizează o recalculare sau o rambursare în această privință”. În ceea ce o privește pe cea aferentă anului 2015, SRB arată că „[i]nstituțiile care au plătit o contribuție *ex ante* pentru anul 2015 și a căror autorizație a fost retrasă ulterior nu beneficiază de un drept la rambursarea acestei contribuții sau a oricărei alte contribuții *ex ante* plătite în mod corespunzător” și că „[a]ceasta rezultă din articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014”. Scrisoarea se încheie după cum urmează: „Având în vedere ceea ce precedă, SRB nu este în măsură să recalculeze contribuția *ex ante* pentru anul 2018 sau să ramburseze partea «rămasă» din contribuția *ex ante* pentru anul 2015 ca urmare a retragerii autorizației ABLV Bank de către BCE […]”

33 Astfel, conținutul deciziei atacate demonstrează caracterul său decizoriu și definitiv. Contrar celor susținute de SRB, conținutul său nu este pur informativ.

34 În ceea ce privește contextul în care a fost adoptată decizia atacată, este necesar să se arate că, în calitate de instituție de credit autorizată până la 11 iulie 2018, stabilită într-un stat membru participant la Uniunea bancară, reclamanta a trebuit, în conformitate cu Directiva 2014/59 și cu Regulamentul nr. 806/2014, să contribuie la fondul național de rezoluție instituit de Republica Letonia și ulterior la FUR, prin intermediul contribuțiilor *ex ante* pentru anii 2015-2018.

35 În ceea ce privește competențele de care dispune SRB, trebuie să se arate că acesta este singura autoritate competentă în ceea ce privește calculul contribuției *ex ante* a fiecărei instituții și, după caz, recalcularea acestora în conformitate cu Regulamentul nr. 806/2014, în special cu articolul 70 alineatul (2) din acesta, și cu Regulamentul delegat 2015/63 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 decembrie 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punctele 45-47, și Hotărârea din 28 noiembrie 2019, Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, punctul 71). SRB este responsabil de asemenea de gestionarea FUR, cu alte cuvinte a resurselor care au fost constituite prin intermediul contribuțiilor *ex ante* (articolul 67 din Regulamentul nr. 806/2014).

36 Având în vedere ceea ce precedă, decizia atacată este un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE.

37 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul referitor la condiția afectării directe, la care SRB a renunțat în ședință, trebuie să se constate că reclamanta este destinatara actului a cărui anulare o solicită. Prin urmare, condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf prima teză TFUE pentru admisibilitatea acțiunii sunt îndeplinite.

38 În al treilea rând, SRB susține că anumite pasaje din cererea introductivă, și anume punctele 5, 64 și 65 din cererea introductivă și anexa A.17, pot fi înțelese în sensul că reclamanta urmărește să recupereze cuantumurile pe care le atribuie perioadei cuprinse între 23 februarie și 11 iulie 2018 inclusiv. SRB consideră că, dacă și în măsura în care reclamanta urmărește anularea deciziei atacate pentru perioada cuprinsă între 23 februarie și 11 iulie 2018 inclusiv, cererea introductivă trebuie să fie respinsă ca inadmisibilă.

39 Fiind întrebată în ședință de Tribunal cu privire la acest aspect, reclamanta a afirmat că ea contestă decizia atacată în totalitate și se limitează să solicite anularea acesteia. Ea a precizat că, în cadrul prezentului litigiu, cererea de rambursare privind contribuția sa *ex ante* pentru anul 2018 nu viza decât perioada ulterioară retragerii autorizației sale.

40 În aceste împrejurări, trebuie să se constate că punctele 5, 64 și 65 din cererea introductivă și anexa A.17 sunt, cel mult, argumente pe care reclamanta le-a invocat pentru a dovedi că decizia atacată era eronată, astfel cum aceasta din urmă a arătat, de altfel, în ședință. Contrar temerilor SRB, prezenta acțiune nu urmărește, așadar, recuperarea sumelor pretins datorate pentru perioada cuprinsă între 23 februarie și 11 iulie 2018 inclusiv.

41 Prin urmare, nu se impune admiterea cauzei de inadmisibilitate invocate de SRB.

42 În consecință, prezenta acțiune este admisibilă.

B. Cu privire la fond

43 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă zece motive. Prin intermediul primelor trei motive, reclamanta reproșează în esență SRB că nu a ținut seama în mod corespunzător de caracterul *pro rata temporis* al contribuțiilor *ex ante*. Al patrulea și al cincilea motiv se întemeiază pe o interpretare eronată, pe de o parte, a articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și, pe de altă parte, a articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Al șaselea motiv este întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime. Al șaptelea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității. Al optulea motiv este întemeiat pe încălcarea adagiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Al nouălea motiv este întemeiat pe încălcarea interdicției de a acționa în mod contradictoriu. Al zecelea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate și a libertății de a desfășura o activitate comercială.

44 Tribunalul consideră adecvat să analizeze împreună primele cinci motive. Celelalte motive vor fi analizate separat, cu excepția motivelor întemeiate pe încălcarea adagiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* și, respectiv, pe încălcarea interdicției de a acționa în mod contradictoriu, care vor fi examinate împreună și în ultimul rând.

1. Cu privire la admisibilitatea motivelor

45 În ceea ce privește admisibilitatea motivelor cererii introductive, SRB se limitează în esență să susțină, în general, că argumentația reclamantei este puțin clară sau insuficient susținută.

46 În această privință, trebuie amintit că, potrivit dispozițiilor articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să indice obiectul litigiului și o expunere sumară a motivelor, iar această indicație trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să își exercite controlul, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații (Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia, T-194/13, EU:T:2017:144, punctul 191).

47 Este de asemenea necesar să se amintească faptul că, pentru ca o acțiune în fața Tribunalului să fie admisibilă, trebuie ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta este întemeiată să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive (Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia, T-194/13, EU:T:2017:144, punctul 192).

48 În speță, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 52-56, 132, 140, 155 și 168 de mai jos, argumentația dezvoltată de reclamantă în cele zece motive pe care le invocă critică răspunsul dat de SRB, în decizia atacată, la cererile sale de recalculare și de rambursare, pentru motivul că s-ar întemeia pe o interpretare eronată a dispozițiilor aplicabile.

49 Or, trebuie să se constate, în general și sub rezerva celor arătate ulterior la punctul 152 de mai jos, că elementele de fapt și de drept pe care reclamanta întemeiază această argumentație sunt inteligibile la lectura celor zece motive ale cererii introductive. De asemenea, trebuie să se constate că SRB a fost în măsură, în memoriul în apărare, să răspundă la această argumentație. Nici Tribunalul nu a avut dificultăți în identificarea argumentației reclamantei la lectura cererii introductive.

50 Din considerațiile care precedă reiese că, sub rezerva celor arătate la punctul 152 de mai jos, argumentația reclamantei dezvoltată în cele zece motive ale cererii introductive este admisibilă în raport cu cerințele prevăzute la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.

51 Rezultă că toate argumentele prezentate de SRB, prin care se solicită Tribunalului respingerea motivelor reclamantei ca inadmisibile, trebuie să fie respinse.

2. Cu privire la primele cinci motive, întemeiate pe nerespectarea pretinsului caracter pro rata temporis *al contribuțiilor* ex ante*, a articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și a articolului 12 din Regulamentul delegat 2015/63*

52 În primul rând, reclamanta arată că contribuțiile *ex ante* sunt plătite *pro rata temporis*, întrucât sunt plătite în avans și pentru anumite perioade determinate în care instituțiile de credit beneficiază de acoperirea oferită de sistemul de rezoluție european. Mai întâi, reclamanta subliniază că, întrucât și-a pierdut statutul de instituție de credit, nu mai beneficiază de această acoperire. Eliminarea riscului pe care îl reprezenta reclamanta și care era acoperit de FUR ar determina o reducere proporțională a nevoilor de finanțare ale FUR. Prin urmare, reclamanta apreciază că are dreptul la o rambursare parțială a contribuțiilor sale *ex ante*. În continuare, în opinia sa, faptul că, în primii opt ani de existență ai FUR, contribuțiile *ex ante* pentru anul 2015 trebuie să fie deduse din contribuțiile anuale datorate de fiecare instituție de credit este de natură să demonstreze caracterul *pro rata temporis* al acestor contribuții. În sfârșit, SRB însuși ar recunoaște în decizia SRB/ES/SRF/2018/03 că contribuțiile sunt rambursabile, întrucât afirmă că, dacă deducerea contribuțiilor din anul 2015 conduce la un cuantum negativ, cuantumul corespunzător este plătit instituției în perioada de contribuție 2018. Această decizie ar evoca de asemenea situația în care o instituție de credit își pierde autorizația în urma unei fuziuni. Reclamanta susține în această privință că, într-o asemenea situație, sumele plătite către FUR nu sunt pierdute, întrucât deducerile, prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/81 al Consiliului din 19 decembrie 2014 de stabilire a condițiilor uniforme de aplicare a Regulamentului nr. 806/2014 în ceea ce privește contribuțiile *ex ante* la Fondul unic de rezoluție (JO 2015, L 15, p. 1) sunt acordate entității rezultate din fuziune.

53 În al doilea rând, reclamanta arată că SRB interpretează în mod eronat articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia contribuțiile primite în mod corespunzător nu se rambursează. Aceasta apreciază că expresia „primite în mod corespunzător” trebuie să fie interpretată în sensul că orice plată are o cauză și, în consecință, poate fi rambursată dacă această cauză dispare. Cererea sa de rambursare ar fi întemeiată printre altele pe principiul interzicerii îmbogățirii fără justă cauză. În orice caz, reclamanta susține că articolul 70 alineatul (4) din

Regulamentul nr. 806/2014 nu se aplică contribuțiilor *ex ante* pentru anul 2015. Aceste contribuții nu ar fi fost „primite” în conformitate cu Regulamentul nr. 806/2014, ci ar fi fost primite în cadrul măsurii de transpunere națională a Directivei 2014/59.

54 În al treilea rând, reclamanta consideră că SRB interpretează în mod eronat articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Ea susține că modul de redactare a acestei dispoziții se referă mai degrabă la „statutul unei instituții”, decât la „statutul de instituție”. Articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 ar presupune ca entitatea în cauză să rămână o instituție. Potrivit reclamantei, articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 se aplică în ipoteza în care situația de drept sau de fapt a instituției bancare poate avea incidență asupra stabilirii cuantumului contribuției, dar în care banca continuă să fie inclusă în mecanismul de finanțare a rezoluției. Situația ar fi diferită în cazul reclamantei și, prin urmare, această dispoziție nu s-ar aplica. Reclamanta invocă de asemenea, în susținerea argumentației sale, articolul 7 din Regulamentul delegat (UE) 2017/2361 al Comisiei din 14 septembrie 2017 cu privire la sistemul definitiv al contribuțiilor la cheltuielile administrative ale comitetului unic de rezoluție (JO 2017, L 337, p. 6).

55 În al patrulea rând, în replică, reclamanta adaugă că SRB acceptă, în anumite împrejurări, efectuarea unor recalculări și rambursarea unor contribuții. Ea arată în această privință că articolul 17 alineatul (3) din Regulamentul delegat 2015/63 autorizează recalculările și rambursările și invocă de asemenea articolul 17 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2015/63.

56 În al cincilea rând, în observațiile sale cu privire la memoriul în intervenție, reclamanta susține că prezenta cauză diferă de cea în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Prezenta cauză ar privi „eliminarea reală” a unei instituții de credit și a depozitelor sale, în timp ce cauza menționată mai sus ar privi absorbția unei instituții de credit italiene de către o instituție de credit germană. Astfel, potrivit reclamantei, din punct de vedere european, fuziunea în cauza în discuție nu a avut nicio incidență asupra participării instituției care contribuie la finanțarea FUR. În schimb, în prezenta cauză, reclamanta ar înceta să participe la finanțarea FUR.

57 SRB, susținut de Comisie, contestă această argumentație.

a) Cu privire la contribuția ex ante *pentru anul 2018*

58 În esență, reclamanta susține că retragerea autorizației sale de către BCE în perioada de contribuție, și anume în anul 2018, este o împrejurare care îi conferă dreptul la o recalculare *pro rata temporis* a contribuției sale *ex ante* pentru această perioadă și, prin urmare, la rambursarea unei părți din sumele plătite în temeiul contribuției sale *ex ante* pentru anul 2018. Perioada de contribuție pentru această recalculare ar fi cea cuprinsă între 1 ianuarie și 11 iulie 2018. Suma plătită în plus s-ar ridica la 947 127,55 euro.

59 În conformitate cu articolul 2 din Regulamentul nr. 806/2014, acest regulament se aplică instituțiilor de credit stabilite în unul dintre statele membre participante la Uniunea bancară, precum reclamanta. O instituție de credit este o întreprindere a cărei activitate constă în atragerea de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la public și în acordarea de credite în cont propriu, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1). Instituțiile de credit trebuie să dispună

de o autorizație pentru a-și desfășura activitățile, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338).

60 Regulamentul nr. 806/2014 impune fiecărei instituții autorizate, stabilite într-un stat membru participant, să contribuie la FUR prin intermediul contribuțiilor *ex ante*, cel puțin o dată pe an. Contribuția individuală a fiecărei instituții se calculează proporțional cu cuantumul total al pasivelor sale, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate, raportată la pasivele agregate ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul tuturor statelor membre participante, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate [articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014].

61 Pe de altă parte, din articolul 69 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, precum și din articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 rezultă că perceperea anuală a contribuțiilor *ex ante* ale instituțiilor de credit a fost instituită pentru a se asigura că, până la sfârșitul unei perioade inițiale de opt ani de la data de 1 ianuarie 2016, mijloacele financiare disponibile ale FUR ajung la cel puțin 1 % din cuantumul depozitelor garantate ale tuturor instituțiilor de credit autorizate în toate statele membre participante.

62 Pentru atingerea acestui obiectiv, articolul 4 alineatul (1) și articolul 14 alineatele (1)-(3) din Regulamentul delegat 2015/63 impun SRB să stabilească contribuțiile datorate raportându-se la informațiile contabile referitoare la cele mai recente situații financiare aprobate și certificate disponibile înainte de data de 31 decembrie a anului care precedă perioada de contribuție, împreună cu avizul transmis de auditorul statutar sau de firma de audit.

63 Reclamanta nu contestă că, la 1 ianuarie 2018, era o instituție de credit autorizată, stabilită într-un stat membru participant, și că trebuia, în acest temei, să contribuie la FUR. Aceasta nu susține că, prin decizia SRB/ES/SRF/2018/03, SRB ar fi calculat în mod eronat cuantumul contribuției sale individuale pentru anul 2018. În schimb, ea susține că retragerea autorizației sale de către BCE, la 11 iulie 2018, a exclus-o începând din acea zi din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 806/2014 și că, în consecință, contribuția sa *ex ante* pentru anul 2018 ar trebui să facă obiectul unei recalculări *pro rata temporis*.

64 Pentru a se răspunde la problemele de interpretare ridicate în cadrul prezentei acțiuni și pentru a se stabili domeniul de aplicare exact al articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și al articolului 12 din Regulamentul delegat 2015/63, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acestora, ci și de contextul lor și de obiectivele urmărite de reglementarea din care fac parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2005, VEMW și alții, C-17/03, EU:C:2005:362, punctul 41 și jurisprudența citată).

1) Cu privire la interpretarea articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014

65 În ceea ce privește, în primul rând, interpretarea literală a articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, trebuie amintit că acesta are următorul cuprins:

„Contribuțiile primite în mod corespunzător de la fiecare entitate menționată la articolul 2 [din regulamentul menționat, cu alte cuvinte, printre altele, instituțiile de credit precum reclamanta] nu se rambursează acestor entități.”

66 Interpretarea literală a articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 tinde să confirme poziția SRB din decizia atacată.

67 Modul de redactare a articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 evidențiază astfel caracterul nerambursabil al contribuțiilor *ex ante* primite în mod corespunzător. Nerambursarea se deduce fără nicio îndoială posibilă din negarea utilizată de legiuitor. Termenii utilizați sunt fără echivoc. Nu se face nicio mențiune cu privire la posibilitatea de ajustare a contribuțiilor *ex ante* pe baza unui calcul lunar atunci când o instituție își pierde autorizația în perioada de contribuție.

68 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul în care se înscrie articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, trebuie amintit, *primo*, că, în conformitate cu articolul 70 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB trebuie să calculeze în fiecare an contribuțiile individuale, pentru a se asigura că contribuțiile datorate de toate instituțiile autorizate pe teritoriul tuturor statelor membre participante nu depășesc 12,5 % din nivelul-țintă.

69 Există, așadar, pe lângă nivelul-țintă care trebuie atins până la sfârșitul perioadei inițiale, un plafon anual al cuantumului contribuțiilor care pot fi percepute de la instituții într-un anumit an din perioada inițială menționată. Astfel, după cum subliniază în mod întemeiat SRB, alegerea anului calendaristic ca perioadă de contribuție pentru contribuțiile *ex ante* este consecința voinței legiuitorului de a se asigura că sarcina impusă instituțiilor în perioada inițială este repartizată cât mai uniform posibil în timp, în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014. Contrar celor susținute de reclamantă, faptul că contribuțiile *ex ante* sunt anuale nu înseamnă că acestea se „raportează” la un anumit an, cu consecința că ar trebui să se efectueze în mod necesar o ajustare atunci când o instituție își pierde autorizația în cursul anului.

70 *Secundo*, pe de o parte, trebuie să se arate că contribuțiile *ex ante* care alimentează FUR sunt colectate din sector înaintea oricărei operațiuni de rezoluție și independent de aceasta [considerentul (102) al Regulamentului nr. 806/2014]. Pe de altă parte, instrumentele de rezoluție se pot aplica doar acelor entități care se află sau sunt susceptibile de a se afla în dificultate și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, în interesul public [articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014; a se vedea de asemenea considerentul (61) al regulamentului menționat]. Cu alte cuvinte, chiar dacă o instituție – care și-a achitat în mod corespunzător contribuțiile *ex ante* – s-ar afla sau ar fi susceptibilă de a se afla în dificultate, o măsură de rezoluție nu poate fi avută în vedere decât dacă este necesară în interesul public. Reglementarea nu stabilește nicio legătură automată între, pe de o parte, plata contribuției *ex ante* și, pe de altă parte, rezoluția instituției în cauză. După cum arată SRB, numai protejarea interesului public, iar nu interesul individual al unei instituții, este factorul decisiv pentru utilizarea FUR [a se vedea de asemenea articolul 67 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014]. Contribuția *ex ante* plătită de o instituție pentru o anumită perioadă nu îi conferă acesteia un drept individual ca FUR să fie utilizat în ipoteza în care instituția respectivă s-ar afla, în perioada menționată, în dificultate sau ar fi pe punctul de a se afla în dificultate.

71 Plata de către o instituție a unei contribuții la FUR nu garantează vreo contraprestație, ci vizează, în interesul public, alimentarea cu fonduri a FUR până la nivelul minim prevăzut de legiuitorul Uniunii, cu obiectivul de a se asigura stabilitatea sistemului bancar european.

72 Astfel, din Regulamentul nr. 806/2014, în special din articolele 14 și 18, din articolul 67 alineatul (2) și din articolul 70, precum și din considerentele (19), (100), (102) și (104) ale regulamentului menționat rezultă că riscul pe care îl acoperă FUR este cel pe care întregul sector financiar îl prezintă pentru stabilitatea sistemului financiar și, în consecință, pentru bugetele

naționale. Or, astfel cum reiese din considerentul (100) al Regulamentului nr. 806/2014, legiuitorul a considerat că stabilizarea sistemului financiar trebuie finanțată de ansamblul sectorului financiar. În speță, în calitate de actor al sectorului financiar, reclamanta a plătit, la 1 ianuarie 2018, contribuția sa obligatorie la FUR pentru anul 2018.

73 Acesta este motivul pentru care contribuțiile *ex ante* nu pot fi considerate prime de asigurare a căror plată lunară și rambursare ar fi posibile atunci când instituția care le-a plătit își pierde autorizația în cursul anului, astfel cum arată reclamanta în susținerea argumentației sale. Pentru aceleași motive, argumentul întemeiat pe faptul că instituția care dispare în cursul anului de contribuție ar determina o diminuare a riscurilor care trebuie acoperite și, prin urmare, o scădere a nevoilor de finanțare ale FUR nu poate decât să fie respins.

74 În ceea ce privește, în al treilea rând, obiectivul urmărit de Regulamentul nr. 806/2014 și de Regulamentul delegat 2015/63, trebuie amintit că perceperea anuală a contribuțiilor *ex ante* ale instituțiilor de credit a fost instituită pentru a se asigura că, până la sfârșitul unei perioade inițiale de opt ani începând de la 1 ianuarie 2016, mijloacele financiare disponibile ale FUR ajung la cel puțin 1 % din cuantumul depozitelor garantate ale tuturor instituțiilor de credit autorizate în toate statele membre participante (a se vedea punctul 61 de mai sus).

75 Or, dacă SRB ar trebui să țină seama de evoluția situației juridice și financiare a instituțiilor de credit în perioada de contribuție în cauză, el ar putea cu greu să calculeze în mod fiabil și stabil contribuțiile datorate de fiecare dintre acestea și să urmărească obiectivul care constă în a ajunge, la sfârșitul perioadei inițiale, la cel puțin 1 % din cuantumul depozitelor garantate ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul unui stat membru, întrucât recalcularea contribuțiilor unei anumite instituții se repercutează în mod necesar asupra cuantumului datorat de celelalte instituții de credit.

76 Ținând seama de momentul și de finalitatea perceperii contribuțiilor *ex ante*, trebuie să se constate că, contrar celor susținute de reclamantă, pierderea autorizației de către o instituție în perioada de contribuție nu îi conferă dreptul la o recalculare *pro rata temporis* a contribuției sale *ex ante* pentru această perioadă și, prin urmare, la rambursarea unei părți din contribuția plătită pentru această perioadă. În concluzie, SRB nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a interpretat articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 în sensul că nu îi permite să recalculeze *pro rata temporis* contribuția *ex ante* a reclamantei pentru anul 2018 și nici să îi ramburseze suma pretins plătită în plus.

2) Cu privire la interpretarea articolului 12 din Regulamentul delegat 2015/63

77 În ceea ce privește argumentele reclamantei referitoare la articolul 12 din Regulamentul delegat 2015/63, este necesar să se amintească de la bun început termenii acestei dispoziții:

„(1) În cazul în care o instituție este o instituție nou-supravegheată numai în cursul unei părți a unei perioade de contribuție, contribuția parțială se stabilește aplicând metodologia stabilită în secțiunea 3 la valoarea contribuției sale anuale calculată în cursul următoarei perioade de contribuție, ținând cont de numărul de luni întregi ale perioadei de contribuție în care instituția este supravegheată.

(2) O modificare a statutului unei instituții, inclusiv a unei instituții de dimensiuni mici, în cursul perioadei de contribuție nu are efecte asupra contribuției anuale care trebuie plătită în anul respectiv.”

78 În decizia atacată, SRB a apreciat că retragerea autorizației unei instituții de credit de către BCE era o modificare a statutului în sensul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Decizia BCE din 11 iulie 2018 de a retrage reclamantei autorizația sa nu ar avea, în consecință, niciun efect asupra cuantumului contribuției anuale datorate de aceasta pentru anul 2018.

79 Reclamanta susține în esență că modul de redactare a acestei dispoziții se referă la „statutul unei instituții”, iar nu la „statutul de instituție”. Potrivit reclamantei, articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 presupune ca entitatea în cauză să rămână o instituție de credit și, prin urmare, nu se aplică situației sale. Reclamanta a precizat în răspunsul său din 12 iunie 2020 la întrebarea scrisă adresată de Tribunal și a confirmat în ședință că nu numai că articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 nu se aplica, ci și că articolul 12 alineatul (1) din regulamentul menționat nu era relevant pentru prezenta cauză.

80 În această privință, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), Curtea a statuat, în ceea ce privește noțiunea de „modificare a statutului”, în sensul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63, că aceasta trebuie considerată, în scopul aplicării regulamentului menționat, ca o noțiune autonomă de drept al Uniunii, care trebuie interpretată uniform pe teritoriul tuturor statelor membre (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctul 33).

81 Mai întâi, Curtea a arătat că termenii „modificare a statutului” pot include orice modificare a situației juridice sau faptice a unei instituții care poate avea un efect în ceea ce privește aplicarea articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Această interpretare este confirmată de termenii „inclusiv al unei instituții de dimensiuni mici”, care indică faptul că modificarea dimensiunii unei instituții, relevantă în scopul aplicării dispozițiilor în favoarea instituțiilor de dimensiuni mici, nu constituie decât una dintre situațiile vizate în dispoziția menționată (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctele 35 și 36).

82 În continuare, Curtea a precizat că articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 vizează, în general, modificările care pot afecta o instituție, în timp ce articolul 12 alineatul (1) din regulamentul delegat menționat clarifică metoda de calcul care se aplică, prin excepție, unei instituții supravegheate numai în cursul unei părți a unei perioade de contribuție (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctul 38). Astfel, ea a considerat că articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul delegat 2015/63, în măsura în care instituie o derogare de la norma generală a alineatului (2) al acestui articol, este de strictă interpretare, nefiind posibilă interpretarea sa dincolo de această unică ipoteză preconizată în mod explicit prin regulamentul respectiv (a se vedea Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctul 39 și jurisprudența citată). Curtea a concluzionat că o operațiune care constituie o modificare a statutului, în sensul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63, nu beneficiază de stabilirea contribuției prevăzute la articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul delegat 2015/63 (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctul 40).

83 În sfârșit, Curtea a arătat, în ceea ce privește Directiva 2014/59, Regulamentul nr. 806/2014 și Regulamentul delegat 2015/63, că perceperea anuală a contribuțiilor *ex ante* ale instituțiilor de credit a fost instituită pentru a se asigura că, până la sfârșitul perioadei inițiale, nivelul-țintă este atins. Curtea a considerat că, pentru a permite autorităților de rezoluție să stabilească în mod

fiabil contribuțiile *ex ante* și, astfel, să atingă obiectivul urmărit prin Directiva 2014/59, prin Regulamentul nr. 806/2014 și prin Regulamentul delegat 2015/63, noțiunea de „modificare a statutului” prevăzută la articolul 12 alineatul (2) din regulamentul delegat menționat trebuie înțeleasă în mod extensiv (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctul 44). Curtea a statuat că noțiunea amintită trebuie interpretată în sensul că include operațiunea prin care o instituție încetează, în cursul anului, să facă obiectul supravegherii unei autorități de rezoluție ca urmare a unei fuziuni transfrontaliere prin absorbție de către societatea sa mamă și că, prin urmare, această operațiune nu are efect în ceea ce privește obligația acestei instituții de a plăti în întregime contribuțiile *ex ante* datorate pentru anul de contribuție în cauză (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctul 48).

84 În speță, trebuie să se considere, pentru aceleași motive precum cele expuse la punctele 80-83 de mai sus, că retragerea autorizației unei instituții de credit de către BCE trebuie să fie considerată o modificare a statutului în sensul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Astfel, după cum a subliniat Curtea la punctul 43 din Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), dacă o autoritate de rezoluție, precum SRB, ar trebui să ia în considerare modificările situației juridice și financiare ale instituțiilor survenite pe durata întregului exercițiu financiar în cauză, aceasta ar avea dificultăți să stabilească în mod fiabil contribuțiile ordinare datorate în cursul anului următor și, prin urmare, să urmărească obiectivul prevăzut de Regulamentul nr. 806/2014, care constă în atingerea, până la sfârșitul perioadei inițiale, a cel puțin 1 % din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate din statele membre participante (a se vedea punctele 60-62 de mai sus). În consecință, noțiunea de „modificare a statutului” prevăzută la articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 trebuie să fie înțeleasă în sensul că include încetarea activității unei instituții ca urmare a pierderii autorizației sale în cursul perioadei de contribuție.

85 Din ceea ce precedă rezultă că împrejurarea că o entitate încetează să își desfășoare activitățile de instituție de credit în cursul perioadei de contribuție, ca urmare a retragerii autorizației sale, nu are nicio incidență asupra obligației sale de a plăti în întregime contribuția *ex ante* datorată pentru perioada de contribuție menționată. Prin urmare, SRB nu a săvârșit nicio eroare în această privință în decizia atacată. În consecință, reclamanta nu poate reproșa SRB că nu a recalculat *pro rata temporis* contribuția sa *ex ante* pentru anul 2018 și că nu i-a rambursat pretinsa sumă plătită în plus.

86 Această concluzie nu este repusă în discuție de legătura pe care reclamanta încearcă să o stabilească între noțiunea de „statut” în sensul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 și cea în sensul articolului 7 din Regulamentul 2017/2361. Contrar celor susținute de reclamantă, noțiunea de „modificare a statutului” nu poate fi înțeleasă în sensul că vizează numai situația în care o instituție trece de la o categorie definită la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul 2017/2361 la alta. Astfel cum subliniază în mod întemeiat Comisia, obiectul și finalitatea Regulamentului delegat 2015/63 și cele ale Regulamentului 2017/2361 sunt diferite. Acesta din urmă privește sistemul de contribuții la cheltuielile administrative ale SRB. Contribuțiile reglementate de Regulamentul delegat 2015/63 sunt contribuții, în interesul public, la FUR, în timp ce cele reglementate de Regulamentul 2017/2361 acoperă volumul de lucru și cheltuielile conexe pe care le implică o entitate aflată sub responsabilitatea directă a SRB [a se vedea considerentul (5) al Regulamentului delegat 2017/2361].

87 Desigur, reclamanta prezintă argumente prin care urmărește să diferențieze prezenta cauză de cea în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). În această privință, ea arată că, deși exista o „modificare a statutului” în cauza respectivă, acest lucru se datora faptului că entitatea italiană nu părăsise mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR), ci devenise o sucursală a unei instituții germane. Fără a ignora caracterul real al acestor diferențe, trebuie să se constate că ele nu pot decât să rămână fără efect asupra concluziei care figurează la punctul 84 de mai sus. Astfel termenii „modificare a statutului” includ orice modificare a situației juridice sau faptice a unei instituții care poate avea un efect în ceea ce privește aplicarea articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Or, pierderea autorizației constituie în mod incontestabil o modificare a situației atât juridice, cât și faptice a unei instituții de credit. În plus, articolul 12 alineatul (2) din regulamentul menționat, care prevede că modificarea statutului unei instituții nu are efecte asupra obligației acestei instituții de a plăti contribuții ordinare anuale datorate pentru anul în cauză, vizează, în general, modificările care pot afecta o instituție, în timp ce articolul 12 alineatul (1) din acest regulament clarifică metoda de calcul care se aplică, prin excepție, unei instituții supravegheate numai în cursul unei părți a unei perioade de contribuție. Dat fiind că cea din urmă dispoziție, în măsura în care instituie o derogare de la norma generală prevăzută la articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63, este de strictă interpretare, nefiind posibilă interpretarea sa dincolo de această unică ipoteză preconizată în mod explicit prin regulamentul respectiv, pierderea autorizației intră în mod necesar sub incidența articolului 12 alineatul (2) menționat.

88 Reclamanta apreciază de asemenea că, spre deosebire de situația în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), excluderea sa definitivă din sistemul de rezoluție afectează nivelul-țintă. În această privință, este suficient să se constate, în lumina termenilor utilizați de legiuitor la articolul 12 din Regulamentul delegat 2015/63, că acesta a decis că o modificare a statutului unei instituții în cursul perioadei de contribuție nu avea efecte asupra contribuției anuale care trebuia plătită în anul respectiv, independent de efectele pe care această modificare a statutului le-ar putea avea asupra depozitelor garantate sau asupra nivelului-țintă.

89 Rezultă că articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 se aplică situației reclamantei. Prin urmare, argumentele acesteia din urmă în această privință trebuie să fie respinse.

90 Nici celelalte argumente prezentate de reclamantă, examinate în continuare, nu repun în discuție concluziile de mai sus, întemeiate pe analiza articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și a articolului 12 din Regulamentul delegat 2015/63.

3) Cu privire la celelalte argumente prezentate de reclamantă

91 Celelalte argumente ale reclamantei urmăresc în esență să demonstreze pretinsa îmbogățire fără justă cauză a FUR, natura *pro rata temporis* a contribuțiilor *ex ante* și caracterul rambursabil al acestor contribuții. În susținerea argumentației sale, reclamanta invocă principiul interzicerii îmbogățirii fără justă cauză, decizia SRB/ES/SRF/2018/03, articolul 17 alineatele (3) și (4) din Regulamentul delegat 2015/63 și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81.

i) Cu privire la pretinsa îmbogățire fără justă cauză a FUR

92 Reclamanta arată că articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, în special termenii „contribuții primite în mod corespunzător”, trebuie să fie interpretat în lumina principiului interzicerii îmbogățirii fără justă cauză. În opinia sa, orice plată are o cauză și servește unui scop și, în consecință, poate fi rambursată dacă această cauză dispare sau dacă scopul nu este atins. Aceasta ar însemna, în cazul de față, că contribuțiile *ex ante* ar trebui să fie recalculate în funcție de perioada în care o instituție a fost efectiv supravegheată și că, în caz contrar, FUR ar beneficia de o îmbogățire fără justă cauză.

93 Trebuie amintit că o acțiune întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză impune, pentru a fi admisă, dovada îmbogățirii fără temei juridic legitim și a unei sărăciri a reclamantului legate de îmbogățirea menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iulie 2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, punctul 53).

94 În speță, este cert că temeiul legal al deciziei atacate era constituit din articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și din articolul 12 din Regulamentul delegat 2015/63. În plus, din constatările prezentate la punctele 65-76 de mai sus rezultă că, astfel cum a considerat SRB în decizia atacată, aplicarea articolelor menționate nu putea conduce la o recalculare a contribuției *ex ante* pentru anul 2018 a reclamantei și, prin urmare, la rambursarea unei părți din suma plătită în temeiul acesteia.

95 Or, trebuie să se arate că reclamanta nu repune în discuție temeiul juridic pe care s-ar întemeia îmbogățirea FUR care rezultă din decizia atacată. Astfel, înscrisurile reclamantei nu conțin, explicit sau implicit, nicio excepție de nelegalitate referitoare la articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și la articolul 12 din Regulamentul delegat 2015/63.

96 Prin urmare, trebuie să se considere că refuzul de rambursare opus de SRB are un temei legal legitim și nu poate constitui o îmbogățire fără justă cauză. În aceste condiții, trebuie respins argumentul reclamantei referitor la pretinsa îmbogățire fără justă cauză a FUR.

ii) Cu privire la argumentele întemeiate pe încălcarea deciziei SRB/ES/SRF/2018/03

97 Reclamanta susține că decizia atacată încalcă decizia SRB/ES/SRF/2018/03, dat fiind că, în aceasta din urmă, SRB a recunoscut în mod expres natura *pro rata temporis* a contribuțiilor *ex ante*, precum și caracterul lor rambursabil. În special, reclamanta evidențiază punctele 39 și 40 din decizia menționată.

98 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, o simplă practică a unei instituții, a unui organ, a unui oficiu sau a unei agenții a Uniunii nu poate avea întâietate față de normele din tratat sau adoptate în temeiul tratatului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 1988, Regatul Unit/Consiliul, 68/86, EU:C:1988:85, punctul 24, și Hotărârea din 9 august 1994, Franța/Comisia, C-327/91, EU:C:1994:305, punctul 36). Rezultă că o decizie a SRB nu poate avea drept consecință modificarea conținutului dispozițiilor legislative aplicabile în speță.

99 Prin urmare, argumentele reclamantei prin care se urmărește să se demonstreze că SRB însuși ar recunoaște, în decizia SRB/ES/SRF/2018/03, natura *pro rata temporis* sau caracterul rambursabil al contribuțiilor *ex ante* sunt inoperante.

100 În orice caz, aceste argumente sunt de asemenea nefondate. Astfel, mai întâi, este necesar să se arate că, în conformitate cu articolul 103 din Directiva 2014/59, autoritatea de rezoluție letonă a stabilit și a perceput contribuția *ex ante* pentru anul 2015 a reclamantei. Această contribuție a fost transferată către FUR în temeiul articolului 3 alineatul (3) din AIG. În continuare, trebuie amintit că, în principiu, nivelul-țintă trebuie să fie atins până la sfârșitul unei perioade de opt ani. În sfârșit, în această perioadă, două elemente condiționează calculul contribuției individuale a fiecărei instituții: în primul rând, un plafon anual (cuantumul agregat al perceperilor nu trebuie să depășească 12,5 % din nivelul-țintă al FUR pentru fiecare an) și, în al doilea rând, obligația de a integra în calculul contribuțiilor individuale contribuțiile percepute în temeiul Directivei 2014/59, prin deducerea acestora din cuantumul datorat de fiecare instituție. Pentru a se conforma acestei obligații prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81, SRB ia în considerare contribuțiile percepute de statele membre participante prin deducerea acestora din cuantumul datorat de fiecare instituție în mod linear. De exemplu, la calcularea contribuției sale *ex ante* pentru anul 2018, o optime din suma plătită de reclamantă pentru anul 2015 a fost dedusă din cuantumul pe care îl datora cu titlu de contribuție *ex ante* pentru anul 2018.

101 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, faptul că, potrivit punctului 40 din decizia SRB/ES/SRF/2018/03, o astfel de deducere poate conduce la o contribuție individuală negativă și că suma corespunzătoare este, în consecință, plătită instituției în cauză este numai rezultatul elementelor menționate mai sus. Contrar celor susținute de reclamantă, nu este vorba nici despre recunoașterea de către SRB a naturii *pro rata temporis* a contribuțiilor *ex ante*, nici despre recunoașterea caracterului rambursabil al acestora (a se vedea și punctul 127 de mai jos).

102 De asemenea, punctul 39 din decizia SRB/ES/SRF/2018/03, invocat de reclamantă, nu poate susține argumentația acesteia. Desigur, potrivit acestui punct, dacă, în perioada inițială, o instituție își pierde autorizația bancară ca urmare a unei fuziuni, deducerea prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 este acordată instituției absorbante rezultate din fuziune. Totuși, în acest sens, punctul 39 precizează că instituția absorbantă trebuie să plătească în continuare contribuții *ex ante* către FUR. Această situație diferă, așadar, de cea a reclamantei în speță.

103 În consecință, critica întemeiată pe încălcarea acestei decizii trebuie să fie respinsă ca inoperantă și, în orice caz, ca neîntemeiată.

iii) Cu privire la argumentele întemeiate pe încălcarea articolului 17 din Regulamentul delegat 2015/63

104 Reclamanta susține că articolul 17 alineatele (3) și (4) din Regulamentul delegat 2015/63 arată că orice contribuție poate face obiectul unor ajustări ulterioare.

105 Mai întâi, este necesar să se arate că aceste dispoziții, pe care se întemeiază reclamanta, sunt formulate astfel:

„(3) În cazul în care informațiile transmise de către instituții autorității de rezoluție fac obiectul unor retratări sau revizuiri, autoritatea de rezoluție ajustează contribuția anuală în conformitate cu informațiile actualizate, cu ocazia calculării contribuției anuale a instituției respective pentru următoarea perioadă de contribuție.

(4) Orice diferență dintre cotizația anuală calculată și plătită pe baza informațiilor care fac obiectul retratărilor sau revizuirilor, pe de o parte, și contribuția anuală care ar fi trebuit plătită după ajustarea contribuției anuale, pe de altă parte, se include în valoarea contribuției anuale datorate pentru următoarea perioadă de contribuție. Ajustarea respectivă se efectuează prin reducerea sau majorarea contribuțiilor pentru următoarea perioadă de contribuție."

106 În continuare, trebuie amintit contextul acestei dispoziții. Instituțiile trebuie să transmită toate informațiile menționate la articolul 14 din Regulamentul 2015/63 în intervalul de timp prevăzut la articolul respectiv. Aceste informații privesc exercițiul anterior perioadei de contribuție. În speță, reclamanta nu susține că informațiile pe care le-a transmis în temeiul articolului 14 din Regulamentul delegat 2015/63 pentru perioada de contribuție 2018 (sau pentru orice altă perioadă de contribuție) au făcut obiectul unei retratări ulterioare sau al unei revizuiri. În schimb, ea arată că „informațiile transmise de o instituție se pot dovedi de natură preliminară", „din moment ce nu este clar că instituția își va desfășura în continuare activitățile în cursul anului respectiv, în special atunci când instituția preconizează retragerea autorizației sale bancare și încetarea activității sale în calitate de instituție de credit la un anumit moment al anului, fără ca data exactă să fi fost încă stabilită". Ea deduce astfel din articolul 17 din Regulamentul delegat 2015/63 că orice contribuție poate face obiectul unor ajustări ulterioare importante, indiferent dacă aceasta se datorează unei schimbări a circumstanțelor în raport cu anul precedent sau unei recalculări a unei contribuții anterioare.

107 Această interpretare propusă de reclamantă a articolului 17 din Regulamentul delegat 2015/63 nu este însă susținută de modul de redactare a dispoziției respective. Decizia acționarilor reclamantei de a o lichida și consecințele acesteia nu sunt nici asimilabile, nici comparabile cu retratările sau cu revizuirile contabile care pot viza informațiile menționate la articolul 14 din Regulamentul 2015/63. Articolul 17 alineatele (3) și (4) din Regulamentul delegat 2015/63 precizează că luarea în considerare a informațiilor actualizate se realizează „pentru următoarea perioadă de contribuție". Prin urmare, această dispoziție nu privește situațiile, precum cea a reclamantei, în care o instituție iese din sistemul de rezoluție.

108 În sfârșit, o interpretare a articolului 17 din Regulamentul delegat 2015/63 în sensul prezentat de reclamantă ar fi incompatibilă cu articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și cu articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63, astfel cum au fost interpretate mai sus.

109 În consecință, reclamanta nu poate invoca în mod util articolul 17 din Regulamentul delegat 2015/63 nici pentru a demonstra natura *pro rata temporis* a contribuțiilor *ex ante*, nici pentru a-și întemeia cererea de recalculare a cuantumului contribuției sale *ex ante* pentru anul 2018 și de rambursare a unei părți din aceasta. Prin urmare, argumentația sa în această privință trebuie să fie respinsă.

iv) Cu privire la argumentele întemeiate pe încălcarea articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81

110 Reclamanta a arătat, în observațiile depuse la 29 iunie 2020 și în ședință, că ar fi anormal ca, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81, angajamentele de plată irevocabile ale unei instituții care nu se mai încadrează în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 806/2014 să poată fi anulate, iar garanțiile aferente acestor angajamente să poată fi returnate, dar contribuțiile în numerar să nu poată fi rambursate.

111 În această privință, trebuie să se constate că dispoziții specifice reglementează angajamentele de plată irevocabile care, astfel cum precizează articolul 70 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014, nu pot depăși 30 % din cuantumul total al contribuțiilor percepute în conformitate cu acest articol. Aceste angajamente au o natură diferită de cea a contribuțiilor *ex ante*, motiv pentru care legiuitorul Uniunii a considerat necesar să le supună unui regim specific. În această privință, faptul că articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 nu privește decât angajamentele menționate, cu excluderea contribuțiilor *ex ante*, exprimă voința legiuitorului ca acestea din urmă să nu fie supuse regulii prevăzute de această dispoziție. Prin urmare, nu trebuie să se aplice prin analogie articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 în privința contribuțiilor menționate la articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, astfel cum susține în esență reclamanta. În consecință, argumentul său întemeiat pe articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 trebuie să fie respins.

b) Cu privire la contribuția ex ante *pentru anul 2015*

112 În esență, reclamanta susține că, întrucât, în toată perioada inițială, SRB trebuie, atunci când calculează contribuția individuală a unei instituții, să deducă din cuantumul datorat de această instituție contribuțiile pentru anul 2015 stabilite și percepute de statul său membru, SRB ar trebui, atunci când o instituție își pierde autorizația în perioada menționată, să îi ramburseze soldul rămas din contribuția *ex ante* pe care a plătit-o pentru anul 2015. Cuantumul acestui sold s-ar ridica, în cazul reclamantei, la 836 320,40 euro.

113 Reclamanta nu contestă că trebuia, la acel moment, să achite cuantumul stabilit de Comisia pentru Piețele Financiare și de Capital. În schimb, ea arată că, întrucât o optime din cuantumul plătit cu titlu de contribuție *ex ante* pentru anul 2015 a fost dedusă din fiecare dintre contribuțiile sale anuale la FUR, contribuțiile pentru anul 2015 ar fi în realitate „plăți anticipate pentru primii opt ani ai FUR”. Reclamanta consideră că, dat fiind că nu mai intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 806/2014 pentru perioada cuprinsă între anii 2019 și 2023, ca urmare a retragerii autorizației sale, cele 5/8 rămase din aceste „plăți anticipate” ar trebui să îi fie restituite.

114 În decizia atacată, SRB a arătat că contribuțiile percepute de statele membre participante pentru anul 2015 fuseseră transferate către FUR, în temeiul articolului 3 alineatul (3) din AIG. Potrivit acestei decizii, entitățile care au plătit contribuții *ex ante* pentru anul 2015 și cărora le-a fost retrasă ulterior autorizația nu beneficiază de un drept la rambursarea acestor contribuții, astfel cum ar rezulta din articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014.

115 În această privință, este necesar să se amintească că crearea, în cursul anului 2015, a fondurilor naționale de rezoluție, astfel cum este prevăzută de Directiva 2014/59 și de Regulamentul delegat 2015/63, a fost combinată cu prevederea, în cursul anului 2016, a unui fond unic de rezoluție între statele membre care fac parte din Uniunea bancară, în temeiul Regulamentului nr. 806/2014, rolul său fiind de a înlocui în mod progresiv fondurile naționale de rezoluție.

116 În acest context, într-o primă etapă, în conformitate cu articolul 130 alineatul (1) din Directiva 2014/59, statele membre au trebuit să perceapă contribuțiile *ex ante* de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor începând de la 1 ianuarie 2015. În acest scop, statele membre au trebuit să se asigure că obligația de plată a contribuțiilor *ex ante* este executorie în temeiul dreptului lor intern, iar contribuțiile datorate sunt plătite integral [articolul 103 alineatul (4) din Directiva 2014/59].

117 Într-o a doua etapă, contribuțiile astfel percepute de statele membre înainte de data aplicării AIG, și anume înainte de 1 ianuarie 2016, au fost transferate către FUR, în conformitate cu articolul 3 din acest acord. După transferul lor, nu se face nicio distincție, în cadrul FUR, între contribuții în funcție de an sau de temeiul juridic conform căruia au fost colectate. Contribuțiile pentru anul 2015 și cele pentru anii următori sunt puse în comun în mod fungibil în fondul menționat.

118 În speță, din dosar reiese că contribuția a cărei rambursare parțială este solicitată de reclamantă este contribuția *ex ante* pe care aceasta a plătit-o pentru anul 2015 și al cărei cuantum a fost stabilit de autoritatea de rezoluție letonă, în conformitate cu articolul 103 din Directiva 2014/59.

119 Cu privire la acest aspect, articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81, intitulat „Adaptări specifice în perioada inițială”, prevede:

„În perioada inițială, atunci când se calculează contribuțiile individuale ale fiecărei instituții, comitetul ține cont de contribuțiile percepute de către statele membre participante în conformitate cu articolele 103 și 104 din Directiva 2014/59/UE și transferate către fond în temeiul articolului 3 alineatul (3) din acord, prin deducerea acestora din cuantumul datorat de fiecare instituție.”

120 Trebuie să se constate că nici modul de redactare, nici contextul acestei dispoziții nu pot susține argumentația reclamantei.

121 Astfel, această dispoziție nu menționează nicidecum un drept la rambursarea contribuțiilor pentru anul 2015 în ipoteza în care o instituție ar ieși din sistemul de rezoluție în perioada inițială (2016-2023). Articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 nu prevede nici că contribuțiile pentru anul 2015 sunt „plăți anticipate pentru primii opt ani ai FUR”.

122 În ceea ce privește contextul acestei dispoziții, obiectul Regulamentului de punere în aplicare 2015/81 este, astfel cum subliniază SRB, de a preciza condițiile de calcul al contribuțiilor pentru fiecare instituție (articolul 1 din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81).

123 Regulamentul menționat se aplică instituțiilor de la care se colectează contribuții în conformitate cu articolul 70 din Regulamentul nr. 806/2014 (articolul 2 din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81). În ceea ce privește articolul 8 din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81, acesta detaliază metodologia adaptată pentru calcularea contribuțiilor anuale, care se aplică prin derogare în perioada inițială. Considerentul (6) al Regulamentului de punere în aplicare 2015/81 precizează în această privință că deducerea prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din acest regulament are drept scop „integrarea” sumelor transferate în conformitate cu articolul 3 alineatul (3) din AIG în calculul contribuțiilor individuale. Atunci când o instituție își pierde autorizația, nu mai trebuie să plătească contribuțiile în temeiul articolului 70 din Regulamentul nr. 806/2014 în viitor și, prin urmare, nu mai este vizată de metodologia de calcul expusă la articolul 8 din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81. În această privință, articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 prevede că deducerea se aplică „cuantumului datorat de fiecare instituție”. Astfel cum arată în mod întemeiat SRB și Comisia, această deducere nu se efectuează decât atât timp cât există obligația de plată a contribuției.

124 Pe de altă parte, considerentul (12) al AIG precizează că transferul contribuțiilor pentru anul 2015 către FUR avea drept scop consolidarea capacității financiare a acestui fond încă de la crearea sa. Deducerea prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 permite astfel FUR să dispună, începând din primul semestru de la intrarea sa în vigoare, de

resurse echivalente cu doi ani de plată a contribuțiilor, asigurându-se totodată că transferul sumelor percepute în anul 2015 către acest fond nu creează dezechilibre între instituțiile în cauză în ceea ce privește împărțirea sarcinii financiare.

125 Astfel, după cum arată SRB, articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81 reflectă trecerea progresivă de la un mecanism național la un mecanism european unic mutualizat și necesitatea de a asigura eficiența MUR în cel mai scurt timp.

126 Având în vedere ceea ce precedă, din niciunul dintre textele relevante, în special din articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81, nu reiese că contribuțiile pentru anul 2015 ar fi, astfel cum susține reclamanta, „plăți anticipate pentru primii opt ani ai FUR” și că, prin urmare, acestea ar trebui să fie rambursate atunci când o instituție iese din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 806/2014.

127 Desigur, nu poate fi exclus ca, în urma deducerii contribuției pentru anul 2015, calculul contribuției anuale a unei instituții pentru, de exemplu, anul 2018 să poată conduce la un cuantum negativ și la plata sumei corespunzătoare către această instituție. Cu toate acestea, nu este vorba despre o rambursare în sensul înțeles de reclamantă, întemeiată pe principiul *pro rata temporis*. Astfel, calculul menționat nu este nimic altceva decât o operațiune matematică efectuată pentru a se stabili cuantumul contribuției anuale a instituției amintite pentru anul 2018, cuantum care poate fi negativ dacă partea din contribuția pentru anul 2015 care trebuie dedusă este mai mare decât contribuția calculată pentru anul 2018. Prin urmare, suma plătită instituției, în această ipoteză, nu este decât consecința rezultatului calculului respectiv. În mod concret, la momentul perceperii contribuțiilor *ex ante* pentru anul 2018, autoritatea națională de rezoluție transferă o parte din sumele percepute de la alte instituții către instituțiile al căror cuantum al contribuției anuale, după deducerea contribuției pentru anul 2015, este negativ. Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, nici punctul 40 din decizia SRB/ES/SRF/2018/03, care menționează exact această situație, nu susține argumentația în temeiul căreia solicită rambursarea parțială a contribuției sale *ex ante* pentru anul 2015. Acesta este și cazul punctului 39 din decizia SRB/ES/SRF/2018/03, pentru motivele deja expuse la punctul 98 de mai sus.

128 În plus, deși cuantumul contribuțiilor pentru anul 2015 a fost stabilit de autoritățile naționale de rezoluție, potrivit Directivei 2014/59, aceste contribuții trebuie considerate cotizații la FUR asemenea celor calculate de SRB potrivit articolului 70 din Regulamentul nr. 806/2014. Astfel cum s-a amintit la punctul 117 de mai sus, contribuțiile, odată transferate, sunt puse în comun în mod fungibil în FUR. În consecință, trebuie să se considere, asemenea SRB în decizia atacată, că se aplică articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia contribuțiile primite în mod corespunzător nu se rambursează.

129 În consecință, întrucât reclamanta nu contestă că a plătit în mod întemeiat contribuția sa *ex ante* pentru anul 2015, SRB putea, având în vedere articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și ținând seama de tot ceea ce precedă, să considere, astfel cum a procedat, că nu era în măsură să efectueze rambursarea solicitată.

c) Concluzie

130 Din examinarea primelor cinci motive invocate de reclamantă reiese că SRB nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a considerat că retragerea autorizației unei instituții de către BCE, în perioada de contribuție, nu este o împrejurare care să confere acestei instituții un drept la o recalculare *pro rata temporis* a contribuției sale *ex ante* pentru această perioadă și a decis, prin

urmare, să nu ramburseze reclamantei o parte din suma pe care aceasta o plătise cu titlu de contribuție *ex ante* pentru anul 2018. De asemenea, SRB nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a considerat că retragerea autorizației unei instituții de către BCE, în perioada inițială, nu era o împrejurare care să confere acestei instituții un drept la rambursarea soldului rămas din contribuția sa *ex ante* plătită pentru anul 2015.

131 În aceste condiții, primele cinci motive invocate de reclamantă trebuie respinse.

3. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime

132 În cadrul celui de al șaselea motiv, reclamanta arată că, în conformitate cu principiile securității juridice și protecției încrederii legitime, SRB nu poate impune instituțiilor o sarcină decât cu condiția ca reglementarea să prevadă în mod clar că se impune o astfel de sarcină. Pe de altă parte, nicio dispoziție nu ar prevedea în mod expres că contribuțiile pot fi păstrate atunci când o entitate încetează să mai fie o instituție supravegheată în cursul unei perioade de contribuție. Un observator imparțial și obiectiv nu s-ar aștepta ca contribuțiile să fie astfel păstrate. Prin urmare, reclamanta reproșează SRB că nu a informat niciodată instituțiile în cauză cu privire la interpretarea sa privind reglementarea menționată.

133 SRB, susținut de Comisie, contestă această argumentație.

134 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul securității juridice impune ca o reglementare să fie clară și precisă pentru ca justițiabilii să își poată cunoaște fără ambiguitate drepturile și obligațiile și ca aplicarea sa să fie previzibilă pentru justițiabili (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 aprilie 2005, Belgia/Comisia, C-110/03, EU:C:2005:223, punctul 30, și Hotărârea din 12 decembrie 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, punctul 44).

135 În plus, dreptul de a invoca principiul protecției încrederii legitime presupune îndeplinirea a trei condiții. În primul rând, administrația trebuie să îi fi furnizat persoanei interesate asigurări precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere. În al doilea rând, aceste asigurări trebuie să fie de natură să determine persoana căreia i se adresează să nutrească o așteptare legitimă. În al treilea rând, asigurările date trebuie să fie conforme normelor aplicabile (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2011, Deltafina/Comisia, T-12/06, EU:T:2011:441, punctul 190 și jurisprudența citată).

136 Potrivit articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, contribuțiile primite în mod corespunzător nu se rambursează. Această dispoziție este clară și precisă și nu cuprinde nicio excepție sau atenuare. Faptul că nu cuprinde precizări cu privire la domeniul său de aplicare demonstrează că este de aplicare universală. Ea permite, așadar, justițiabililor să își cunoască fără ambiguitate drepturile și obligațiile, întrucât aplicarea sa este previzibilă pentru aceștia din urmă.

137 Contrar celor susținute de reclamantă, decizia SRB de a nu îi rambursa contribuțiile *ex ante* plătite în mod întemeiat nu era, ținând seama de considerațiile care precedă, imprevizibilă. Prin urmare, nu se poate reproșa SRB că nu a informat în prealabil instituțiile în cauză despre interpretarea dată de el dispozițiilor relevante, nici în privința contribuțiilor plătite pentru anul 2015, nici în privința celor plătite pentru fiecare dintre anii din perioada inițială.

138 În plus, simplul fapt că articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 nu precizează în mod expres că se aplică situației speciale a reclamantei nu constituie, în sensul jurisprudenței, o asigurare precisă furnizată de administrație susceptibilă să o determine să nutrească o așteptare legitimă că contribuțiile sale îi vor fi rambursate. Pe de altă parte, lectura deciziei SRB/ES/SRF/2018/03 permite să se constate că, contrar celor susținute de reclamantă, SRB nu recunoaște caracterul rambursabil al contribuțiilor *ex ante*. Chiar dacă ar proceda astfel, acest lucru ar fi contrar normelor aplicabile și, prin urmare, reclamanta nu ar putea invoca principiul protecției încrederii legitime.

139 În consecință, al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, trebuie să fie respins.

4. Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

140 Reclamanta susține, în general, că orice altă măsură decât rambursarea *pro rata temporis* a sumelor plătite cu titlu de contribuții *ex ante* către instituția a cărei autorizație a fost retrasă este disproporționată. În special, aceasta consideră că cuantumul contribuțiilor trebuie să fie proporțional cu riscurile asociate instituției în cauză. Reclamanta evidențiază două situații: pe de o parte, cea în care SRB ar păstra întreaga contribuție anuală a unei instituții, chiar dacă aceasta din urmă și-ar pierde condiția de instituție după prima lună sau prima zi a anului; pe de altă parte, cea în care SRB ar primi contribuții de aproape două ori mai mari, întrucât o instituție și-ar fi transferat activitățile unei alte entități la începutul anului, având ca rezultat pierderea condiției sale de instituție, în timp ce această altă entitate ar deveni o instituție. În plus, în opinia sa, a supune unei sarcini atât de mari instituțiile susceptibile să facă obiectul unei proceduri de insolvență, și anume instituțiile cu privire la care SRB a decis să nu adopte o măsură de rezoluție, agravează consecințele nefaste ale falimentului lor.

141 SRB, susținut de Comisie, contestă această argumentație.

142 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității, care se numără printre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să fie de natură să atingă obiectivele legitime urmărite de reglementarea în cauză și să nu depășească limitele a ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2016, Philip Morris Brands și alții, C-547/14, EU:C:2016:325, punctul 165 și jurisprudența citată).

143 Trebuie amintit că obiectivul urmărit prin perceperea anuală a contribuțiilor *ex ante* ale instituțiilor de credit, astfel cum aceasta este prevăzută de Regulamentul nr. 806/2014, este de a se asigura că, până la sfârșitul unei perioade inițiale de opt ani, mijloacele financiare disponibile ale FUR ajung la cel puțin 1 % din cuantumul depozitelor garantate ale tuturor instituțiilor de credit autorizate în toate statele membre participante.

144 În acest scop, astfel cum a arătat Curtea, contribuțiile *ex ante* sunt „planificate”: în fiecare an, ele sunt stabilite făcând trimitere la informațiile contabile referitoare la ultimele situații financiare aprobate și certificate disponibile înainte de data de 31 decembrie a anului care precedă perioada de contribuție și percepute pentru anul calendaristic de contribuție (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctul 63). Singura excepție privește noile instituții supravegheate numai în cursul unei părți a unei perioade

de contribuție. În acest caz, contribuția parțială se percepe în anul calendaristic de contribuție următor, în plus față de contribuția datorată pentru anul menționat [articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul delegat 2015/63].

145 În ceea ce privește aspectul dacă decizia atacată este necesară pentru atingerea obiectivului legitim urmărit, trebuie să se constate că o anumită stabilitate a resurselor FUR este esențială pentru ca acestea să poată crește progresiv până ating 1 % din depozite până la sfârșitul perioadei inițiale. Dacă SRB ar trebui să ia în considerare evoluția situației juridice și financiare a instituțiilor din cursul exercițiului financiar și să efectueze rambursări în anul calendaristic de contribuție următor, ar fi dificil pentru FUR să atingă nivelul-țintă stabilit de Regulamentul nr. 806/2014. De altfel, Curtea a subliniat importanța facilitării calculului contribuțiilor anuale de către autoritățile de rezoluție pentru atingerea obiectivului urmărit de Directiva 2014/59, de Regulamentul nr. 806/2014 și de Regulamentul delegat 2015/63 (Hotărârea din 14 noiembrie 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punctele 44 și 45). Prin urmare, decizia atacată este necesară având în vedere obiectivul legitim urmărit.

146 În ceea ce privește aspectul dacă decizia atacată nu depășește limitele a ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv legitim, trebuie să se constate, având în vedere articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63, că nu exista nicio alternativă care să permită protejarea acestui scop într-un mod mai puțin constrângător. De altfel, o ajustare a contribuției datorate de instituția a cărei autorizație este retrasă în cursul anului, astfel cum propune reclamanta, nu ar fi la fel de eficientă pentru atingerea obiectivului expus la punctul 143 de mai sus, întrucât ar priva FUR de stabilitatea necesară pentru ca resursele sale să poată crește progresiv până la nivelul impus.

147 În plus, trebuie să se observe că articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63 nu lasă nicio posibilitate sau marjă de apreciere în ceea ce privește rambursarea contribuțiilor plătite în mod corespunzător. Or, reclamanta nu invocă nicio excepție de nelegalitate împotriva acestor dispoziții.

148 În aceste împrejurări, trebuie să se considere că decizia atacată nu este disproporționată, întrucât nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor legitime ale reglementării în cauză.

149 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantei.

150 În ceea ce privește argumentele referitoare la corelația dintre contribuțiile obligatorii și riscurile acoperite de FUR, este necesar să se arate că reglementarea ia în considerare riscul asociat activității unei instituții la calcularea cuantumului contribuției [articolul 70 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014], fără a stabili însă o legătură între acest cuantum și numărul de luni în care sistemul a fost expus unui astfel de risc, cu excepția instituției nou-supravegheate. Prin urmare, argumentele reclamantei în această privință trebuie să fie respinse.

151 În ceea ce privește situația invocată de reclamantă, în care SRB ar păstra întreaga contribuție anuală a unei instituții, chiar dacă acesta din urmă și-ar pierde condiția de instituție după prima lună sau după prima zi a anului, trebuie să se constate, în speță, că decizia SRB/ES/SRF/2018/03 a fost adoptată la 12 aprilie 2018, că Comisia pentru Piețele Financiare și de Capital a informat-o pe reclamantă cu privire la cuantumul contribuției sale la 27 aprilie 2018 și că retragerea autorizației acesteia din urmă a avut loc la 11 iulie 2018. Prin urmare, situația invocată de reclamantă este pur ipotetică și nu poate fi apreciată în raport cu datele speței. În consecință, acest argument trebuie să fie respins.

152 În ceea ce privește situația invocată de reclamantă, în care SRB ar primi contribuții aproape de două ori mai mari întrucât o instituție și-ar fi transferat activitățile unei alte entități la începutul anului, având ca rezultat pierderea condiției sale de instituție, în timp ce această altă entitate ar deveni ulterior o instituție, trebuie să se constate că argumentația respectivă nu este suficient de susținută pentru a permite Tribunalului să răspundă la aceasta. Astfel, reclamanta se limitează să menționeze această situație, pe care o califică ea însăși drept ipotetică, la punctul 23 din cererea introductivă, fără a-i indica relevanța pentru soluționarea prezentului litigiu. Or, calculul contribuțiilor *ex ante* se întemeiază pe datele privind exercițiul financiar anterior în conformitate cu articolul 14 alineatele (1) și (4) din Regulamentul delegat 2015/63, altfel spus contribuția unei entități care devine o instituție în anul 2018 va fi calculată în funcție de anul 2017. Reclamanta nu a prezentat niciun element, în special în replică, care să permită să se înțeleagă dacă exemplul său ținea seama de această dispoziție sau de alte dispoziții eventual aplicabile într-o astfel de situație. Acest argument nu îndeplinește cerințele minime prevăzute la articolul 76 din Regulamentul de procedură și trebuie să fie respins ca inadmisibil, întrucât nu a fost precizat.

153 În ceea ce privește argumentele reclamantei referitoare la consecințele nefaste ale deciziei atacate pentru instituțiile care pot face obiectul unei proceduri de insolvență, trebuie să se constate că aceste argumente se întemeiază pe ideea potrivit căreia entitatea în cauză ar fi lipsită de un activ în cazul nerambursării. Totuși, întrucât contribuțiile *ex ante* nu sunt „plăți anticipate”, iar pierderea de către o instituție a autorizației sale în cursul anului de contribuție nu îi conferă niciun drept la rambursarea contribuției sale anuale, reclamanta nu dovedește că există un activ de care o entitate ar putea fi privată. Prin urmare, aceste argumente trebuie să fie respinse.

154 Având în vedere ceea ce precedă, se impune respingerea celui de al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității.

5. Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 16 și 17 din cartă

155 În cadrul celui de al zecelea motiv, reclamanta arată că drepturile sale în ceea ce privește „contribuțiile *ex ante* neutilizate” constituie un drept de proprietate, la fel ca rezervele de trezorerie păstrate într-o bancă centrală. Acest lucru ar fi deosebit de evident în ceea ce privește contribuțiile *ex ante* pentru primii opt ani de existență ai FUR. Aceasta susține că privarea de drepturile sale de proprietate nu a fost stabilită prin lege și nu este justificată de interesul public. De asemenea, SRB nu ar fi oferit nici un tip de despăgubire. Pe de altă parte, păstrarea de către SRB a tuturor contribuțiilor plătite, în pofida pierderii de către instituție a autorizației sale, ar constitui o limitare a libertății de a desfășura o activitate comercială a reclamantei, care nu este prevăzută de lege.

156 SRB, susținut de Comisie, contestă această argumentație.

157 Articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) prevede că „[l]ibertatea de a desfășura o activitate comercială este recunoscută în conformitate cu dreptul Uniunii și cu legislațiile și practicile naționale”.

158 Potrivit articolului 17 alineatul (1) și articolului 52 alineatul (1) din cartă, nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o.

159 Potrivit jurisprudenței, drepturile fundamentale, în special libertatea de a desfășura o activitate comercială și dreptul de proprietate, nu sunt prerogative absolute, iar exercitarea lor poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune, cu condiția ca aceste restricții să răspundă efectiv obiectivelor de interes general menționate și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 28 martie 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punctul 148 și jurisprudența citată).

160 Pentru a determina întinderea acestui drept, este necesar, având în vedere articolul 52 alineatul (3) din cartă, să se țină seama de articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 356).

161 În această privință, articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

162 În speță, este necesar să se arate că contribuțiile în discuție sunt o ingerință în dreptul garantat de articolul 1 primul paragraf din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, întrucât privează instituția în cauză de un element de proprietate, și anume de suma pe care a plătit-o. Această ingerință se justifică în conformitate cu al doilea paragraf al articolului menționat, care prevede în mod expres o excepție în ceea ce privește plata impozitelor ori a altor contribuții (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 13 ianuarie 2004, Orion Břeclav s.r.o. împotriva Republicii Cehe, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 În aceste condiții, trebuie să se verifice dacă decizia atacată este conformă cu reglementarea în cauză, dacă atingerea adusă dreptului de proprietate al reclamantei răspunde efectiv unor obiective de interes general și dacă această atingere nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului dreptului de proprietate.

164 Mai întâi, din cuprinsul punctelor 58-131 de mai sus rezultă că SRB a aplicat, în mod întemeiat, articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. Prin urmare, decizia atacată este conformă cu reglementarea relevantă.

165 În continuare, din cuprinsul punctelor 143-148 de mai sus reiese că decizia de a nu rambursa reclamantei o parte din contribuțiile sale, în pofida retragerii autorizației sale, răspunde efectiv unor obiective de interes general și nu este disproporționată în raport cu aceste obiective. În aceste împrejurări, trebuie să se considere că decizia menționată nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însuși conținutului dreptului de proprietate al reclamantei. Pentru aceleași motive, această decizie nu aduce atingere însuși conținutului libertății sale de a desfășura o activitate comercială.

166 În consecință, presupusa încălcare a dreptului de proprietate și a libertății de a desfășura o activitate comercială nu este dovedită.

167 Având în vedere ceea ce precedă, se impune respingerea celui de al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 16 și 17 din cartă.

6. Cu privire la al optulea și la al nouălea motiv, întemeiate pe încălcarea adagiului nemo auditur propriam turpitudinem allegans ***și pe interdicția de a acționa în mod contradictoriu***

168 În cadrul celui de al optulea motiv, reclamanta apreciază că SRB a încălcat adagiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, potrivit căruia nimeni nu poate invoca propria turpitudine. În special, aceasta arată că, la 23 februarie 2018, SRB a anunțat public că reclamanta și filiala sa luxemburgheză trebuiau să fie lichidate. În urma acestui anunț, acționarii reclamantei ar fi fost forțați să inițieze o procedură de lichidare voluntară. Această lichidare voluntară ar fi determinat ulterior BCE să revoce autorizația reclamantei. În consecință, pe de o parte, SRB ar fi privat-o pe reclamantă de beneficiul pe care îl obținea din contribuția sa *ex ante* plătită la FUR pentru anul 2018. Pe de altă parte, SRB ar fi obținut un avantaj prin faptul că a primit o contribuție, deși riscul corespunzător fusese eliminat ca urmare a lichidării reclamantei. Prin refuzul de a rambursa contribuția *ex ante* a reclamantei, SRB ar încerca să păstreze un avantaj nelegal. Reclamanta arată de asemenea, în cadrul celui de al nouălea motiv, că, prin faptul că a dispus lichidarea reclamantei, păstrând în același timp contribuția acesteia, SRB ar fi acționat în mod contradictoriu și arbitrar.

169 SRB, susținut de Comisie, contestă această argumentație.

170 Pe de o parte, pentru a invoca adagiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, mai trebuie să se stabilească un comportament culpabil imputabil SRB. Or, din analiza primelor cinci motive reiese că SRB a aplicat în mod întemeiat articolul 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63. În consecință, în speță, nu i se poate reproșa niciun comportament culpabil.

171 În ceea ce privește decizia SRB din 23 februarie 2018 de a nu adopta nicio schemă de rezoluție și aspectul dacă SRB este responsabil de procedura de lichidare voluntară inițiată de acționarii reclamantei, acestea nu fac obiectul prezentei acțiuni și, prin urmare, nu pot constitui temeiul unui presupus comportament culpabil.

172 Pe de altă parte, trebuie să se constate că motivul întemeiat pe un comportament pretins contradictoriu din partea SRB se bazează pe decizia SRB din 23 februarie 2018 de a nu adopta nicio schemă de rezoluție și pe aspectul dacă SRB este responsabil de procedura de lichidare voluntară inițiată de acționarii reclamantei. Cu toate acestea, un astfel de motiv, care nu urmărește să repună în discuție legalitatea deciziei atacate, este inoperant și nu poate fi decât respins.

173 În consecință, al optulea și al nouălea motiv trebuie respinse.

7. Cu privire la insuficiența motivării deciziei atacate

174 La punctul 92 din observațiile sale depuse la 29 iunie 2020, reclamanta arată că SRB a motivat insuficient decizia atacată. Ea apreciază că, în această decizie, SRB s-a limitat să susțină că contribuțiile la FUR nu erau niciodată rambursate fără a furniza o explicație plauzibilă pentru a-și justifica refuzul de a efectua o recalculare și de a acorda rambursarea solicitată. Reclamanta subliniază că SRB nu a furnizat, în decizia sa, motivele pentru care „contribuțiile din anul 2015 puteau fi rambursate dacă în cursul fazei inițiale trebuiau să fie plătite sume mici suplimentare, dar nu ar trebui să fie rambursate dacă nu era datorată nicio altă sumă”.

175 Potrivit unei jurisprudențe constante, motivele întemeiate pe nemotivare sau pe insuficiența motivării sunt de ordine publică și pot fi invocate de părți în orice stadiu al procedurii (Ordonanța din 25 iulie 2000, RJB Mining/Comisia, T-110/98, EU:T:2000:199, punctul 46; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 20 februarie 1997, Comisia/Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, punctele 23-25). Prezentul motiv este, în consecință, admisibil.

176 Pe de altă parte, trebuie amintit că motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul incriminat, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței Uniunii să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile prevăzute la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punctul 63, și Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 87).

177 Rezultă că o motivare nu trebuie să fie exhaustivă, ci trebuie să fie considerată suficientă, în măsura în care prezintă faptele și considerațiile juridice care au o importanță esențială în economia deciziei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 169, și Hotărârea din 3 martie 2010, Freistaat Sachsen/Comisia, T-102/07 și T-120/07, EU:T:2010:62, punctul 180).

178 În speță, din descrierea deciziei atacate expusă la punctul 13 de mai sus reiese că SRB a specificat elementele de fapt și de drept care au o importanță esențială. Decizia atacată a permis, pe de o parte, reclamantei să ia cunoștință de justificările deciziei luate pentru a-și apăra drepturile și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul asupra legalității acestei decizii. Astfel, reclamanta a putut contesta temeinicia aprecierilor cuprinse în decizia atacată, reproșând printre altele SRB interpretarea dată de acesta articolului 70 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și aplicarea în situația sa a articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/63, după cum arată cererea introductivă. În plus, astfel cum reiese din analiza de mai sus a diferitor motive invocate în cererea introductivă, Tribunalul a putut să se pronunțe cu privire la această argumentație și să își exercite controlul asupra deciziei atacate. În consecință, reclamanta susține în mod eronat că motivarea deciziei menționate este insuficientă.

179 Nu se poate reproșa SRB că nu a furnizat motivele pentru care „contribuțiile din anul 2015 puteau fi rambursate dacă în cursul fazei inițiale trebuiau să fie plătite sume mici suplimentare, dar nu ar trebui să fie rambursate dacă nu era datorată nicio altă sumă”. Astfel, SRB a explicat în mod clar, în decizia sa, motivele pentru care nu putea răspunde cererilor reclamantei, astfel cum rezultă din

lectura punctului 13 de mai sus. Pe de altă parte, din analiza primelor cinci motive de mai sus rezultă că, contrar celor susținute de reclamantă, SRB nu a afirmat niciodată că „contribuțiile pentru anul 2015 puteau fi rambursate”, ci a arătat că acestea puteau fi deduse din suma datorată de instituție, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/81. În consecință, acest argument al reclamantei trebuie să fie respins.

180 Prin urmare, ținând seama de tot ceea ce precedă, se impune respingerea motivului întemeiat pe insuficiența motivării deciziei atacate, precum și, pe cale de consecință, a întregii acțiuni.

Cu privire la cheltuielile de judecată

181 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, în conformitate cu concluziile CRU.

182 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a zecea extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă ABLV Bank AS să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comitetul unic de rezoluție (SRB).

3) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 20 ianuarie 2021.

Semnături